

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GÓRNOŚLĄZAK
wychodzi 6. razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie
3.— zł.

Przez lud — dla ludu!
Redakcja i Administracja: Katowice, św. Stanisława 4
Telefon 1414 i 156 — P. K. O. Katowice 304540

ZA OGŁOSZENIA
płaci się 20 gr za wiersz milim. Wiersz reklamowy 70 gr.
Na pierwszej stronie 80 groszy.

Nr. 65

Katowice, poniedziałek 20-go marca 1933 r.

Rok 32

W pogoni za pokojem.

Aeroplan, który przewiezie angielskiego premiera z Genewy do Rzymu poprowadzi włoski minister lotnictwa Balbo we własnej osobie, aby zaznaczyć, jaką wagę przywiązują Włochy do tej wizyty. Ma ona istotnie niezwykle znaczenie. Mac Donald leci do Rzymu z różdżką oliwną w dłoni, aby pośredniczyć pomiędzy Włochami i Francją i przez pojednanie tych mocarstw uratować konferencję rozbrojeniową przed ostatecznym rozbięciem.

Mac Donald jest — jak ogólnie wiadomo — niepoprawnym optymistą, a ten nastrój przysłał mu często przykry realizm faktów. Chcąc osiągnąć francusko-włoskie porozumienie, trzeba przede wszystkim skłonić Francję do podniesienia pewnych ofiar, których się od niej domagają Włosi. Żądania włoskie nie były wprawdzie mgdy urzędowo ściśle skonkretyzowane, ale prasa faszystowska nie pozostawiła pod tym względem żadnych wątpliwości. Są to więc pretensje alternatywne: — albo Tunis, albo Dalmacja. W pierwszym wypadku musiałaby Francja odstąpić bogatą kolonię z niemalym trudem i kosztem opanowaną i zagospodarowaną, albo zdradzić jednego ze swoich sprzymierzeńców. Jest dość nieprawdopodobne, aby jakikolwiek rząd francuski mógł którekolwiek z tych zadań spełnić. Są jednak podobno inne rozwiązania: np. zezwolenie na zabór Albanii przez Włochy — albo też przyznania Włochom rozmaitych polityczno-handlowych przywilejów (m. in. protektorat włoski nad Włochami osiadłymi na stałe we Francji) — i wydatnej pomocy finansowej. Są to sprawy nadzwyczaj skomplikowane, których najserdeczniejsza rozmowa Mac Donalda z Mussolinim nie ujmie i nie rozwiąże. Być może, że angielski premier liczy na czar swej wymowy, ale spotka w Rzymie partnera godnego siebie, którego wymowa jest niemniej fascynująca i porywająca. Czy z tego turnieju oratorskiego wyniknie coś pozytywnego, coś uspakajającego dla Europy — nie śmiemy przesądzać. Sądząc jednak z tonu i nastawienia prasy faszystowskiej, która wiernie odbija zapatrywania swego rządu — szanse są dość nikłe.

Mac Donald chciał koniecznie nakłonić p. Daladiera, aby mu towarzyszył do Rzymu i razem z nim przekonywał Mussoliniego. Francuski premier uchylił się od tej propozycji, uważając bardzo słusznie, że byłyby to rozmowy dla obu stron dość nieprzyjemne i niezbyt pożyteczne. Jeżeli wogóle jest możliwe przekonać p. Mussoliniego, że jego obecna zagraniczna polityka jest dla Włoch i faszystów niekorzystna, — jeżeli Mussolini istotnie pragnie pokoju i nie myśli o żadnej wojennej przegrodzie, to i w nieobecności p. Daladiera może dojść w Rzymie do jakiegoś porozumienia, któreby impet niemieckiego nacjonalizmu powstrzymało i osłabiło; o ile jednak Mussolini dąży — ze znanym uporem — do pewnego celu i jest przekonany, że jego metody polityczne są najskuteczniejsze — wszelkie perswazyje Mac Donalda będą bezskuteczne. Chodzi więc o to, aby móc rozróżnić, co w polityce Mussoliniego jest taktyką i propaganda,

Stolica województwa pod znakiem uroczystości ku czci Marszałka Piłsudskiego.

Katowice. W roku bieżącym stolica województwa śląskiego obchodziła nie tylko uroczystości imieniny Marszałka Piłsudskiego, jak również 15-tą rocznicę Rarańczy. Wszystkie gmachy publicz-

ne, jak również domy prywatne udekorowano chorągiewkami. W przeddzień imienin zarówno w szkołach powszechnych jak i średnich odbyły się specjalne poranki ku czci jubilata poprzedzone na-

bożeństwami w kościołach. Wieczorem odbyły się uroczyste capstrzyki przy tłumnym udziale publiczności. O godz. 7.15 wszystkie orkiestry biorące udział w capstrzyku, jak też towarzyszące im oddziały przysposobienia wojskowego oraz tłumy publiczności zebrały się na rynku, gdzie okolicznościowe przemówienie wygłosił prezes zarządu Zw. Powstańców Śląskich p. Lortz. Odegranie przez orkiestry hymnu państwowego, „Pierwszej Brygady“ oraz „Roty“ zakończyło uroczystość.

W dniu wczorajszym o godz. 9.40 odbyło się w kościele garnizonowym uroczyste nabożeństwo, w którym wzięli udział przedstawiciele władz państwowych z wicewojewodą dr. Salonim na czele, korpus oficerski, przedstawiciele władz samorządowych z wiceprezydentem Skudlarzem, delegacje różnych organizacji społecznych oraz tłumy publiczności. O godz. 11 odbyła się w Teatrze Polskim uroczysta akademja, na której wygłosił przemówienie o znaczeniu dokonanego czynu pod Rarańczą płk. dyplom. Tadeusz Różycki.

Akademja uzupełniona była popisem chóru męskiego i mieszanego policyjnego pod batutą p. Grodonia.

Na akademji między innymi p. Arnold artysta Teatru Polskiego, odczytał wyjątek z powieści Sieroszewskiego o pierwszych krokach wojennych legionistów — a następnie pięknie zadeklamował „Pieśń żołnierza polskiego“. Wieńcem pieśni legionowych, odegranym przez wspaniałą orkiestrę policyjną, zakończono akademję.

Wieczorem w Teatrze Polskim odbyło się uroczyste przedstawienie „Zemsty“, Al. Fredry, poprzedzone pięknym przemówieniem p. dr. Niecia, czł. Zarządu Okr. Zw. Legionistów, na temat zasług, położonych przez Marszałka dla Narodu.

W czasie akademji przybyła z Makoszów do Katowic sztafeta Og. Zw. Podof. Rezerwy, która wręczyła P. Wicewojewodzie dr. Saloniemu życzenia od podoficerów dla Pana Marszałka. Sztafeta osiągnęła b. dobry wynik, bo do 4 minut na kilometr.

O godz. 2.30 przybyła sztafeta Zw. Rezerwistów z Cieszyna do Katowic z życzeniami, które złożono w sekretariacie Pana Wojewody dr. Grażyńskiego.

Sto tysięcy marek!..

Od czasu zaniewienia Makowej szczęście jakby się odwróciło od rodziny pracowitego tkacza. Stosunki w fabryce się zmieniły, zarobek Franciszka stawał się coraz częściej niższym. W rodzinie zaś dzieci rosły, wydatki stawały się coraz to większe, więc nic dziwnego, że oszczędzone i złożone w kasie pieniądze topniały z miesiąca na miesiąc. Pocięszal się tem, że gdy lepsze czasy nastaną, zanieśie znowu wybrane pieniądze do kasy. Stało się jednak gorzej, niż mógł przewidzieć. — Pewnego dnia wyczytał w gazetach, że rząd wyznaczył sumę

100 tysięcy marek

za wynalezienie ulepszonej maszyny dla przemysłu tkackiego.

Sto tysięcy marek!

Gdyby tę sumę zdobyć, bieda i kłopoty skończyłyby się od razu i szczęście zawitałoby znowu do jego domu. Kto chce dowiedzieć się o dalszych losach rodziny Maka, niech czyta ciekawą powieść p. t.

„Sieroty“

którą rozpoczniemy drukować

już w bieżącym tygodniu

w naszych gazetach codziennych „Katolik Polski“, „Górnoślązak“ i „Goniec Śląski“. Kto chce czytać

tak ciekawą powieść,

niech natychmiast zamówi jedną z wymienionych gazet za

zł 3,- miesięcznie

u naszych agentów, u listowego lub też na pocztę.

a co stanowi jej treść realną, podstawową. Dowiemy się niebawem, jakie pod tym względem istnieją możliwości, to znaczy — wiele Mussolini może ustąpić ze swojej taktyki, i co wzamian zażąda.

Ze zmiana orientacji włoskiej miałyby olbrzymią doniosłość dla dzieła pacyfikacji Europy — o tem nikt nie wątpi. Czy jest jednak obecnie możliwa...?

O cóż chodzi? Racjonalizm niemiecki szuka pretekstu, aby ze względu na przyzwyczajenia wycofać się z konferencji rozbrojeniowej i zrzucić winę na Niemcy przez traktat wersalski. W tem dążeniu, popierają go faszystowskie Włochy, których stanowi-

sko ośmiela Hitlera do najryzykowniejszych kroków. Cóż go bowiem obchodzi, jak go może krępować Europa rozdwojona i zdeorientowana, w której każdy uczestnik ententy idzie swoją drogą i do własnych celów dąży. Hitler liczy na pomoc Włoch, na odosobnienie Francji, na wyspiarski instykt Anglii — na kłopoty wewnętrzne Ameryki. Może się jednak przeliczyć. Pomoc Włoch jest czysto platoniczna, odosobnienie Francji jest pozorne, Anglija dawno zrezygnowała z niebezpiecznej splendid isolation, a kłopoty amerykańskie będą niebawem należały do historii. Rysują się też już kontury francusko-

angielsko-amerykańskiego porozumienia, wobec którego furja niemieckiego nacjonalizmu ostać się nie może; na sowiewką Rosję Hitler liczyć także nie może; zgnięcie komunizmu niemieckiego nastąpi bezwarunkowo kosztem traktatu w Rapallo; a wreszcie — Włochy nie będą mogły długo pozostać poza obrębem zachodniej koalicji, gdyż toby groziło im strąceniem do rządu państw zwyciężonych. Nie zamykając zatem oczu na imponujące triumfy nacjonalizmu w obrębie Niemiec, trzeba obiektywnie stwierdzić, że w dziedzinie polityki zagranicznej jego sukcesy są dość wątpliwe.

Z życia naszego wychodźstwa w Brazylii.

Przegląd religijny.

Orleans — Nova Polonia.

Tuż koło stolicy Polonii brazylijskiej, Kurytyby, znajduje się miejscowość, której nazwa mile brzmi dla ucha polskiego. Jednakowoż mimo to nazwa ta mało jest używana przez Polaków, lecz raczej przez Brazylijan oraz przez władze brazylijskie: Orleans — Nova Polonia.

Na miejscowość tę, będącą powiatem, składają się polskie kolonie Orleans, Santo Ignacio, Dom Pedro i Dom Augusto. Kolonie te, tworzące parafię orleańską, są kolebką wielu znanych i wybitnych osób, zajmujących dziś wybitne stanowiska, i rodzin: Falarzów, Domańskich, Kul, Kulików, Obrzutów i wielu, wielu innych. Pracowici i spokojni koloniści orleańscy wybudowali przed laty wraz z byłym proboszczem ks. Chylaszkiem wspaniałą szkołę, która zalicza się do najpiękniejszych budynków szkolnych w Paranie, zbudowano także dom Towarzystwa Rolniczego a w ostatnich latach parafianie wybudowali nowy wielki i wspaniały kościół parafialny. Uroczyste poświęcenie kościoła przez ks. arcybiskupa Jana Bragę odbyło się w ubiegłym miesiącu. Dzień ten był wielkim świętem dla naszej Polonii brazylijskiej.

Jak lud polski w Brazylii czci swego arcybiskupa.

Dnia 17 b. m. obchodził jubileusz 25-lecia swej pracy pasterskiej arcybiskup metropolita Parany, ks. Jan Braga.

W ciągu 25-letnich rządów J. E. ks. arcybiskupa Bragi, diecezja wykazała ogromny rozwój; zbudowano dziesiątki nowych kościołów i kaplic, utworzono szereg nowych parafii, liczba kapłanów conajmniej potroiła się. Życie katolickie rozkwita coraz bardziej a wiara zapuszcza coraz głębsze korzenie.

Dostojny arcybiskup odnosi się do wszystkich swych wiernych z wielką miłością i serdecznością, jednając sobie swą dobrocią głęboki szacunek i przywiązanie. Świadczy o tem najlepiej artykuł, umieszczony w gazecie polskiej „Lud“, wychodzącej w Kurytybie, w którym czytamy między innymi: „Zwłaszcza do nas, Polaków, ks. arcybiskup Braga odnosi się zawsze, z wielką serdecznością i zaufaniem; wszak większa część księży jego archidiecezji jest narodowości polskiej. Przy katedrze metropolitalnej w Kurytybie jest trzech księży Polaków; tak samo w seminarjum diecezjalnym ks. arcybiskup niemal własnym kosztem kształci i wychowuje wielu kleryków narodowości polskiej.

Podobnie częste wyjazdy na kolonie polskie, jak Orleans, S. Candida, Abranches, Muricy i inne, gdzie ks. arcybiskup odprawia uroczyste nabożeństwa i głosi słowo Boże, świadczą o wielkiej ży-

Nowomianowany kardynał.

13 marca br. Ojciec św. zamianował na tajnym konsystorzu 6 nowych kardynałów, a między nimi i arcybiskupa wiedeńskiego dr. Teodora Innitzera. Na zdjęciu naszym widzimy nowomianowanego kardynała (na lewo), odczytującego akt nominacyjny.

czliwości i przychylności dostojnego arcybiskupa dla Polaków.

To też w uroczystość rocznicy 25-lecia pracy arcybiskupiej, do licznych życzeń, które w tym dniu popłyną ze wszystkich stron, Redakcja „Ludu“ w imieniu swych czytelników składa Najdostojniejszemu Jubilatowi księdzu arcybiskupowi metropolie D. Janowi

Bradze wyrazy hołdu, wdzięczności i przywiązania synowskiego, życząc razem Jego Ekscelencji, by Pan Bóg pozwolił Mu doczekać na stolicy arcybiskupiej w Kurytybie złotego jubileuszu.

Tak lud polski czci swego arcybiskupa, okazując mu swą wdzięczność za jego pracę i troskę duchową.

Pomoc dla bezrobotnych.

Jak pracowały komitety niesienia pomocy dla bezrobotnych? — Najwięcej zapomóg uzyskało województwo śląskie. — Cukier i ryż dla dzieci.

Tyle się słyzy o „Funduszu Pomocy Bezrobotnym“, tyle się o nim mówi i pisze, zobaczymy też jak on prosperuje, jaką korzyść mają z niego bezrobotni!

Jak wiadomo, „Fundusz Pomocy Bezrobotnym“ powołano do życia na mocy rozporządzenia Pana Prezydenta w sierpniu roku 1932 „celem łagodzenia skutków braku pracy i niesienia pomocy bezrobotnym“.

Ażby jednak cel ten osiągnąć, należało zebrać odpowiednie fundusze. — Postanowiono więc nałożyć nowe opłaty od kwitów komorniczych, od cukru, od piwa, żarówek, gazu, elektryczności, biletów widowiskowych i t. p. Opłaty te średnio dają w całym państwie do 70.000 złotych miesięcznie.

Oczywiście, że ten skromny fundusik żadną miarą nie może wystarczyć na wspomnienie biednej ludności, pozabawionej pracy, wskutek czego skarb państwa musi conajmniej trzy razy tyle dołożyć.

Od 1 września roku ubiegłego do początków lutego roku bieżącego Fundusz Pomocy Bezrobotnym miał do dyspozycji przeszło 14 milionów złotych.

Cała ta suma poszła na zapomogi dla tych, którzy wskutek kryzysu pozabawieni zostali zarobków.

Prywatne długi hipoteczne.

Odroczenie spłat do dnia 1. października 1934 roku.

Jak się dowiadujemy, uchwaloną przez ostatnie posiedzenie rady ministrów ustawa w sprawie oprocentowania i terminowej spłaty wierzytelności hipotecznych odnosi się do prywatnych długów hipotecznych t. zw. hipotek, zarówno obciążających nieruchomości ziemskie i miejskie. Motywy uchwalenia tej ustawy są ogólnie - gospodarcze, takie same, które spowodowały rząd do przeprowadzenia przez sejm obniżenia odsetek od wierzytelności zabezpieczających listy zastawne i obligacje.

Zmniejszenie dochodowości nieruchomości miejskich i ziemskich uniemożliwiło w obecnych warunkach gospodarczych terminową zapłatę odsetków od zobowiązań hipotek umownych. — Dlatego też spłata kapitałów tych zobowiązań nasuwa dłużnikom wielkie trudności, przyczem dłużnicy nie mogą, wobec braku nabywców i spadku cen nieruchomości, sprzedać choćby części swego majątku. Dlatego też ustawa, uchwalona przez radę ministrów, odra-

cza spłatę kapitałów o półtora roku do 1. października 1934 roku, przyczem oprocentowanie ma wynosić najwyżej o procent w stosunku rocznym.

Ustawa nie będzie dotyczyć wierzytelności, które powstały po dniu 1. stycznia 1932 roku, gdyż rząd wyszedł z założenia, że dłużnik, który uzyskał kredyt w okresie największego przesilenia gospodarczego, powinien liczyć się z możliwościami wykonania swych zobowiązań, przyczem najczęściej dłużnik taki jest gospodarzem najsilniejszy.

Należy zaznaczyć, że prywatne pożyczki hipoteczne na nieruchomościach wynoszą około 300 milj. zł. Jeżeli koszt pożyczek długoterminowych zaciągniętych w instytucjach kredytu długoterminowego wynosił przeciętnie 10 do 15,3 proc. w stosunku rocznym — to nie ulega wątpliwości, że koszt prywatne pożyczek hipotecznych są dużo większe. Zmniejszenie tych ciężarów ma na celu ustawa o konwersji prywatnych długów hipotecznych.

Za danie posagu kara do 3 lat więzienia.

W nowym kodeksie karnym istnieje paragraf, wedle którego kupiec, obdarzający syna lub córkę posagiem, podlega w pewnych warunkach karze do lat 3-ich więzienia. Dotyczy to przede wszystkim kupca, który urządza swemu dziecku wystawny ślub i obdarza je ponadto posagiem, a wkrótce potem popada w trudności płatnicze.

Kto nie może bowiem spłacić swym zobowiązaniom płatniczym, a szafuje w tym samym czasie posagiem dla dziecka, prowadzi „życie rozrzutne“. O ileby nawet uznano ślub jako „skromny“, wystarczy do zarzutu tego już sam fakt obdarzenia syna lub córki „posagiem“, a zwłaszcza w czasie, w którym zadokumentowano niemożność płacenia długów.

Fakt taki należy przyjąć jako rozmysłne uszczuplenie majątku, co wedle art. 275 uważane być może za rozmysłne działanie na szkodę wierzyciela. Ciekaw-

we jest przytem, że wedle artykułu tego wystarczy samo twierdzenie wierzyciela, że dłużnik jego umniejszył swój majątek z powodu obdarowania dziecka posagiem, do wytoczenia mu śledztwa i t. p.

Zupełnie analogicznie ma się sprawa z t. zw. „aktami darowizny“. Na podstawie nowego kodeksu karnego, o ile dana osoba popada po podpisaniu aktu darowizny w trudności płatnicze, może już wierzyciel wnieść doniesienie karne do prokuratury na podstawie art. 275 kk.

Jako „wierzyciel“ uważany być może również i skarb państwa. O ile należą się urzędowi skarbowemu podatki, a zalegający podatek sporządza w międzyczasie t. zw. „akt darowizny“, może urząd skarbowy wnieść do prokuratury doniesienie karne w roli wierzyciela.

Kara w tych wypadkach jest przewidziana do trzech lat więzienia.

Papież Pius XI.

List Ojca św. w sprawie powszechnej adoracji w dniu 6 kwietnia rb.

Papież wystosował do kardynała Marchetti-Selvaggiani, generalnego wikariusza Rzymu list, w którym daje wyraz pragnieniu, by pierwszy czwartek Roku Jubileuszowego był poświęcony uroczystemu wspomnieniu pierwszego kroku Zbawiciela na okrutnej drodze Męki. W tym celu kardynał wikariusz zarządził tego dnia we wszystkich kościołach rzymskich specjalnie uroczyste nabożeństwo adoracyjne „godziny świętej“ przed wystawionym Najśw. Sakramentem. Celem poparcia swych słów zachęty własnym przykładem i połączenia modlitw wspólnego Ojca z modlitwami dzieci, Papież postanowił udać się wieczorem tego dnia do bazyliki watykańskiej, gdzie będzie osobiście uczestniczył w adoracji „godziny świętej“.

Namiestnik Chrystusowy ufa, że wszyscy bracia Jego w Episkopacie pójdą za Jego przykładem, zachęcając swych wiernych do zjednoczenia się z Rzymem w drogiem i nieodzownem uczczeniu pamięcią gorzkiej męki, którą Serce Jezusowe raczyło przyjąć dla zbawienia rodzaju ludzkiego.

W dalszym ciągu listu Pius XI pisze: „W ten sposób Rok Święty rozpocznie się modlitwą ekspiacyjną, wznoszącą się ku niebu ze wszystkich okolic ziemi, modlitwą, która zjednoczy w Sercu Jezusa serca ludzi wszelkich ras, języków i narodowości, i wyjedna u Majestatu Bożego nawrócenie grzeszników, trwałość coraz większego poświęcenia sprawiedliwych, złagodzenie tej nędzy, która wskutek dzisiejszego kryzysu przyniosła ciężarem cały świat, wreszcie upragniony pokój między wszystkimi narodami. Pragniemy, by w owej godzinie naprawdę świętej wszyscy wierni zjednoczyli się z Nami, modląc się, zgodnie z Naszą intencją, w szczególniejszy sposób za te kraje, gdzie Zbawiciel nasz jest bardziej obrażany, aby i one także powróciły na jedyną drogę zbawienia.“

List kończy się błogosławieństwem apostołskim dla wszystkich, którzy będą uczestniczyli w tem nabożeństwie.

Monumentalny krzyż jubileuszowy na Monte Senario.

1 lam Citta del Vaticano. Wieczorem 1-go kwietnia rb., t. j. w pierwszym dniu Roku Świętego Papież oświecił zdaleka przy pomocy radja watykańskiego olbrzymi krzyż z napisem „Pax Christi“ na Monte Senario w Toskanji. Krzyż ten będzie przypominał Rok Jubileuszowy 1933 i stanie się pamiątką siedemsetnej rocznicy założenia kongregacji sług Marji, kongregacji, dla której Monte Senario był kolebką i głównym ośrodkiem propagandy kultu Najświętszej Panny Bolesnej. Przychylając się do próśb zgromadzenia, Ojciec św. dał wyraz zadowolenu, że z uroczystością Krzyża Świętego połączy się wspomnienie Matki Boskiej Bolesnej, która pod krzyżem przyjęła godność duchowego macierzyństwa wobec wszystkich wiernych.

